

KAMELYALI KADIN YA DA YOSMAYA HOŞGÖRÜ**Uğur YÖNTEN¹****Öz**

Kamelyalı Kadın romanında Alexandre Dumas Fils, Paris'in lüks yaşamında namusunu kaybedip kötü kadın olan Marguerite Gautier adlı genç kızın hikâyesini anlatır. Kendisini gerçekten seven bir genç için kötü kadınlığı terketmeyi göze alan bu genç kıızı toplum kabul etmez. Romanda, kötü kadınlara karşı bir merhamet ve hoşgörü görmek mümkündür. Düşmüş bir kadınla bir erkek arasındaki aşk üzerine gelişen olaylara tanık olurken, bu kadının kendi dünyasına ait özellikleri de görür okuyucu. Erkeklerin böyle kadını nasıl gördükleri, toplumun bakış açısı, ayrıca bu kadınların kendilerini nasıl gördükleri gözler önüne serilir adeta. Zaman zaman feminist başkaldırıyla karşılaşılır romanda. Marguerite, düşmüş kadını bir satılık mal olarak gören erkeklere başkaldırır. Bu makale, kötü kadın temasının Kamelyalı Kadın adlı romanda nasıl sunulduğunu ve yazar Alexandre Dumas Fils'in kötü kadınlara karşı olan hoşgörüsünü ortaya koymayı amaçlamaktadır

Anahtar Kelimeler: *Alexandre Dumas Fils, Kamelyalı Kadın, Düşmüş Kadın.*

Abstract

Alexandre Dumas Fils tells the story of a young girl, Marguerite Gautier, who was dishonored in the luxurious life of Paris and became "courtesan" in "The Lady of The Camellias". The society doesn't accept this girl, who runs the risk of leaving the courtesan for a young boy, loving her sincerely. It is possible that mercy and tolerance towards the courtesan are noticed. In the meanwhile,

¹ Yrd. Doç. Dr., Dicle Üniversitesi, Ziya Gökalp Eğitim Fakültesi, Yabancı Diller Eğitimi Bölümü, Fransız Dili Eğitimi A.B.D. Öğretim Üyesi

the readers witness the events about love that progress between “fallen” woman and a young boy and also notice the characteristics of this woman. It is set out how the men behave towards the women like her, the perspective of the society and how these women consider themselves. From time to time, the feminist rebellions are seemed in this novel. Marguerite Gautier rebels against the men, who behave towards the “fallen” woman like sale of goods. This article aims to show how the theme “courtesan” is handled in “The Lady of The Camellias” and the tolerance of Alexandre Dumas Fils towards courtesans.

Keywords: *Alexandre Dumas Fils, Camille, Fallen Women.*

Giriş

Alexandre Dumas Fils, babası Alexandre Dumas Père ve metresi Laure Labay’ın ilişkilerinden dünyaya gelmiştir. Yetişip büyüyen Dumas Fils, moda olduğu üzere babası gibi kendisi de Alphonsine Plessis adlı bir metres tutar. Yazar, metresinin adını Marie Duplesis olarak değiştirir. Yazarın yaşamıyla ilgili bu detay göz önünde tutulduğunda romanın otobiyografik roman özelliği taşıdığı söylenebilir.

Kamelyalı Kadın’da, annesi tarafından sürekli dayak yiyen ve bu işkenceye dayanamayıp Paris’e kaçan Marguerite Gautier’nin içli hikâyesi anlatılmaktadır. Binlerce tuzakla dolu Paris hayatı bu genç kızı yutar ve sonunda kibar fahişe olup çıkar karşımıza kahraman. Romanın erkek kahramanlarından avukat Armand Duval ile Marguerite’in karşılaşması hayatında dönüm noktası olur. Çünkü Armand Duval onu çok sever, hem de diğer erkeklerden farklı gerçek bir sevgiyle sever. Avukatın sevgisine inanan Marguerite sadece sevdiği erkeğin sevgilisi olmak, daha önce yaşadığı çirkef hayatı terk etmek ister. Bunun için de kapısını eski müşterilerine kapar. Ama lüks hayatın alışkanlıklarını terk etmek öyle kolay olmayacaktır. Ayrıca avukatın babası Marguerite’i oğlunun sevgilisi olarak asla kabul etmek istemez. Çünkü o bir defa fahişe damgası yemiştir. Marguerite romanın sonunda trajik bir şekilde hayatını kaybeder.

Kamelyalı Kadın’da Otobiyografik İzler

Alexandre Dumas Fils, babası Alexandre Dumas ile metresi Laure Labay’ın evlilik dışı ilişkilerinden meydana gelmiştir. 19. Yüzyıl Fransız toplumunda adet olduğu üzere Alexandre Dumas Fils de babasının izinde

giderek Alphonsine Plessis adlı bir kibar fahişe ile ilişki içerisine girer. Alphonsine Duplessis ismi kendi aralarında Marie Duplessis olarak değiştirilir. Bu kadın, romanımızın bayan kahramanı Marguerite Gautier ile çok benzerliklere sahiptir. Dolayısıyla Kamelyalı Kadın romanında otobiyografik izler olduğunu dile getirmek pek de yanlış olmaz. Her iki kadın da lüks ve gösterişli bir yaşam sürmek için köyden Paris'e gelmiş, zengin insanlarla para karşılığı birlikte olmuş ve o kadar çok para kazanmalarına karşın ellerinde para tutamayıp trajik bir şekilde veremden ölmüştür. Çok ilginçtir ki her ikisi de ölüm döşeginde yatarken alacaklılar adeta dairelerini kuşatmışlardır.

Düşmüş Kadınların Savunucusu Alexandre Dumas Fils

Kamelyalı Kadın'ın ilk sayfalarında anlatıcı tarafından dile getirilen trajik bir olay oldukça dikkate değerdir. Olayın kahramanı Louise adında küçük bir kızdır. "anasının buyruğuna uyararak, ona öğretilmiş başka herhangi bir uğraşı yerine getirir gibi, istemeden, en küçük bir tutku duymadan, zevk almadan yosmalık yapıyordu." (Dumas Fils, 2003:11)

Böyle bir olayın dile getirilmiş olması rastlantısal değildir. Marguerite Gautier'nin hikâyesine geçmeden önce yosmalara karşı bir hoşgörü ortamı oluşturma çabası içindedir Alexandre Dumas Fils. Yazara göre bu kadınların yaşamları sıkıntı ve kederle doludur. İşte bu yüzden onlara karşı tüm kapıları kapamamak gerekir.

"... dediklerine kulak asmadan mahkum ettiğimiz, dinleyip anlamadan küçümsediğimiz bu varlıkların çektiklerini zaman zaman gözler önüne sermeyi yararlı bulmasak, belki de hiç değinmemek gerekirdi bu konuya." (Dumas Fils, 2003:12)

Dumas Fils gibi yosmalık sorunu inceleyen Octave Mirbeau ise şöyle der: "Gerçekten de yosmalık sorunu can sıkıcı, iğrenç ve itici bir şeydir. Fakat aşağı tabakadaki insanların yoksunluklarını, ayıplarını, suçlarını ve acılarını da görmemezlikten gelmeye hakkımız yok." (Mirbeau, 1994:14)

Yosmalara karşı olan tavrının ve söylemlerinin garipsenebileceğini önceden çok iyi bilen Dumas Fils buna hazırlıklıdır. “Bu söyleyeceğim pek çok kişiye gülünç gelebilir, ama bitmez tükenmez bir hoşgörüyü bakarım kapatmalara ve bu hoşgörüyü kimseyle tartışma zahmetine girmem.” (Dumas Fils,1994:13) Romanın özellikle üçüncü bölümü, kapatma kadınlara karşı acıma, onları savunma ve haklarındaki önyargıları giderme çabasının ağır bastığı bölümdür. Alexandre Dumas Fils niçin bu denli yosmaları savunuyor diye insanın aklına gelebilir. Annesinin ve sevgilisinin de bu tür kadınlardan olduğu göz önünde tutulduğunda yazarın bu çabasının normal olduğu kanısına varılabilir.

“Öteki” Olarak Düşmüş Kadın

Yosma, kapatma ya da düşmüş kadın adı ne olursa olsun kendini para karşılığında erkeklere sunan kadın hemen hemen her toplumda hor görülmüş ve küçümsenmiştir. Kendileri sayesinde cinsel isteklerini gideren erkekler tarafından çoğu kez para ile satın alınan bir nesne olarak görülmüştür ve Balzac’ın Kibar Fahişelerin İhtişamı ve Çöküşü adlı romanında dile getirildiği gibi çoğu kez hakarete uğramışlardır. “Bir kız çamura düştüğünde erkekler onu güzel bulur, saygı gösterme ihtiyacı duymadan zevkleri için kullanır, arabayla aldırır, yaya döndürürler. Yüzüne tükürmemelerinin tek nedeni, güzelliğidir ama her türlü manevi hakareti yaparlar.” (Balzac, 2004:459)

Romanımızdaki düşmüş kadının toplum ve erkeklerin gözündeki yeri bazen anlatıcı/yazar tarafından bazen de düşmüş kadının bizzat kendisi tarafından dile getirilmektedir.

Hiç Bir Dostu Olmayan Yosmalar

Yosmaların güzellikleri ve sağlıkları yerinde olup işe yaradıkları sürece etrafında insanlar vardır. Özellikle erkeklerin gözünde bir nesneden başka bir şey olmadıkları için hiçbir zaman gerçek dostları yoktur bu kadınların. Bu trajik gerçeği Octave Mirbeau şöyle ifade eder: “Hastanede ölüm döşeğinde yatan yosmaya son kez pasta götüren, mezarına son gülü koyan aynı mesleği yapan arkadaşından başkası değildir. Ne yazık ki, ona sahip olan erkeklerden hiçbirinin aklına bile gelmez bu insan.” (Mirbeau, 1994:73)

Romanımızın anlatıcısı ilk sayfalarında yosmaların karşı karşıya kaldığı bu acımasız durumu çok güzel bir şekilde ifade etmektedir. “Gerçekten de, hele bir kadında, günah dolu bir yaşamın yaşlılık döneminden daha keder verici bir şey olabilir mi? Artık en küçük bir saygınlığı, ilgi çekici yanı kalmamıştır bu yaşamın.” (Dumas Fils, 2003:9) Birkaç sayfa ileride de daha önce karşılaştığı Louise adlı genç kız hakkında şöyle der anlatıcı: “Zavallı kız! Diye geçiriyordum içimden eve dönerken, çok üzücü biçimde can vermiş olmalı! Çünkü onun yaşadığı dünyada, insanın ancak sağlığı yerindeyse dostu vardır.” (Dumas Fils, 2003:10) Balzac’ın Tılsımlı Deri romanındaki yosma Aquilina’nın yaşlılığıyla ilgili samimi itirafı da oldukça ilginç.

“Hastaneden korkacak ne var ki? Diye sordu. Değil mi ki ne anneyiz, ne de kimsenin karısı, yaşlılık ayağımıza kara çorap, alınımıza buruşukluklar giydirince, bizde kadın olarak ne varsa hepsini soldurup da dostlarımızın bakışlarındaki sevinci kurutunca artık neye ihtiyacımız kalır ki? O vakit siz bizde, bizim süsümüzde ancak ilk yapıldığı çamuru görebilirsiniz, iki ayak üzerinde yürüyen, ölü yaprak hışırtısı çıkararak gidip gelen soğuk, kuru, çürümüş bir çamur. En güzel kumaşlar üzerimizde artık paçavra kalır, eskiden yatak odamızı şenlendiren amber ölüm kokusu olur, iskelet iskelet kokar. Sonra, bu çamurda kalp bulunacak olursa hepimiz bize hakaret edersiniz, bize bir yadigârı bile çok görürsünüz.” (Balzac, 2004:74)

Bu kadınlar öldüklerinde ise adeta kimsesiz gibidirler. Ancak bir işe yaradıklarında dikkat çektikleri için ölümleri pek de üzmez tanıdıklarını. Anlatıcı/yazar çok güzel bir şekilde ifade eder bu değersizliği.

“Genç yaşta can verirlerse, ölümlerini bütün sevgilileri aynı anda öğrenir, çünkü Paris’te tanınmış bir kadının aşıkları yakın dostturlar. Kadınlı ilgili birkaç anı anlatılır, sonra herkesin yaşamı, bir damla gözyaşıyla bile sarsıntıya uğramadan, eskisi gibi sürüp gider.”(Dumas Fils, 2003:14)

Daha da ilginç, öldüklerinde arkalarından ağlayacak kimseleri bile yoktur bu kadınların: “Ve günümüzde, yirmi beş yaşında, gözyaşları öylesine ender şeylerdir ki, öyle ilk önüne gelen için dökülmezler. Olsa olsa, arkalarından gözyaşı dökülsün diye para veren ana babalar için, verdikleri parayla orantılı yaşlar akıtılır.” (Dumas Fils, 2003:14)

Özellikle Marguerite’in ölümünün hemen ardından olup bitenlerin anlatıldığı satırlar iç paralayıcıdır. Yaşarken sömürdükleri yosmadan son arta kalanları koparmaya gelenlerden başka kimse yoktur zavallı kadının odasında. Yazar çarpıcı bir şekilde şöyle aktarır bu sahneyi.

“Bu kadının yosmalığına yatırım yapmış, onun sırtından yüzde yüz kazanç sağlamış, ömrünün son günlerinde ona birtakım pullu kâğıtlar imzalatmış, ölümünden sonra hem yaptıkları saygıdeğer hesapların ürünlerini devşirmeye, hem verdikleri yüz kızartıcı borçların faizini almaya gelmiş dürüst insanlar.” (Dumas Fils, 2003:22)

Hareketli bir yaşam sürmelerine karşın hastalandıklarında hemen hemen hep yalnızdır bu kadınlar. Tıpkı Marguerite gibi: “Gerçekten de son anlarına tanıklık eden birkaç dostundan öğrendiğim kadarıyla, Marguerite birkaç ay süren o ağır, acılı can çekişmesi sırasında, başucuna oturup kendisini avutacak gerçek bir dost bulamamıştı.” (Dumas Fils, 2003:14)

Yaşarken sadece belli anlarda belli insanlar tarafından menfaat gereği ilgi gören yosmalar, öldüklerinde bundan da yoksun kalırlar. Çünkü mezarlıklarını ziyaret edecek hiçbir seveni yoktur bu insanların. Hatta mezarlarının yakınında yosmaların mezarlarının olmasından rahatsızlık duyan insanların varlığı bile açıkça dile getirilmektedir romanda.

“Gautier adlı şu küçükhanım, deyimi bağışlayın, iyi bir yaşam sürmüş. Şimdiyse zavallı kızcağız, ölü; geride hakkında en küçük bir suçlamada bulunamayacağımız insanlar kadar şey bıraktı,

biz de bunları her gün suluyoruz; yanında yattığı insanların yakınları kızın kim olduğunu öğrendiklerinde, buraya gömülmesine karşı çıkmayacaklar, bu tür kadınların tıpkı yoksullar gibi, bunlara da özel bir mezarlık ayrılması gerektiğini düşünmeyecekler mi sanıyorsunuz?” (Dumas Fils, 2003:25)

Üstelik bu sorunu çıkarıcılar kendi yakınlarının mezarlarını yılda dört kez bile ziyarete gelmeyen insanlar olduğu göz önünde tutulunca bu sorunun ne kadar abartıldığı anlaşılır. “Gelip yanda yörede yatanlar için sorun çıkarıcı bütün o yüksek gelirli insanlar.” (Dumas Fils, 2003:43) yosmaların en ihtişamlı dönemlerinde müdavimleridirler de aynı zamanda.

Bir Nesne Olarak Yosma

“Kadın vücudunun güzelliğinin, korkunç arz-talep yasasına göre ticari bir değeri vardır” (1994:13) der Octave Mirbeau. Brinda J. Mehta ise bu karşılıklı alışverişi şöyle ifade etmektedir: “Yosma ile erkek müşterisi arasındaki para karşılığı yapılan değiş-tokuş kadını bir meta haline soktuğu için değerini düşürürken, kadına ödediği paradan dolayı erkeği de yüceltir.” (1992:314) Yosmaların, erkeklerin cinsel arzularını gidermek gibi bir işlevleri olduğu göz önünde tutulduğunda birer nesne olarak görülmelerinde şaşılacak bir şey yoktur. Yosma bile olsa aslında hiçbir kadın kendisinin nesne olarak görülmesini kabullenemez. Romanımızın kahramanı Marguerite’in isyanları daha çok bu konuda yoğunlaşmaktadır. “Sonunda benden hep aynı şeyi istemeye gelen, paramı veren ve benimle ödeştiklerini sanan insanları görmekten bıktım. Bu uğraşa yeni atılanlar nasıl bir iş yaptığımızı bilselerdi, gidip oda hizmetçisi olurlardı.” (Dumas Fils, 2003:103) Benzer bir isyanı Nana’da da görürüz: “Tuhaftır! Zengin adamlar, paraları ile her şeyi satın alabileceklerini sanırlar...” (Zola, 2005:281) der romanın yosma kahramanı Nana. İsyen etmek bir işe yaramaz. Bir kadın bu yola düştü mü istemeyerek de olsa müşterilerinin tüm istek ve arzularını yerine getirmek zorundadır. Aslında Marguerite de bunun çok iyi farkındadır. Yosma bir kadın kendisi için yaşamaz, ancak karşısındaki insan, yani erkek için vardır. Şöyle ifade eder Marguerite bu trajik durumu.

“Servetlerini, dedikleri gibi, bizim için değil, kendi boş gururlarını okşamak üzere harcayan bencil âşıklarımız vardır. Bu gibiler için, kendileri neşeli oldukları zaman gülmemiz, alabildiğine kuşkucu olduklarından, gece yarısı yemek istiyorlarsa, sapasağlam olmamız gerekir. Yuhalanmamak ve bütün saygınlığımızı yitirmemek için, duygulu olmamız yasaktır. Biz artık kendimize ait değiliz. Birer canlı varlık değil, nesneyiz. Özsaygıları açısından birinci, saygınlık konusunda sonuncuyuz.” (Dumas Fils, 2003:143)

Halit Ziya Uşaklıgil’in Sefile adlı romanının fahişe kahramanı İkbâl’in bu konudaki isyanını burada vermeden geçmeyeceğim. Şöyle haykırır İkbâl.

“Fuhuş! Ne iğrenç kelime!. . . Yabancı bir takım adamların dostu olmak; nefret ettiğin kimselere en tatlı sözleri bol bol söylemek, muhabbet göstermek; onları memnun etmek için her türlü acıları, kederli unutmaya çalışarak gülmek; ağlamak istediğin zamanlar neşe göstermek, sevinç göstermek; vücudunu bir yabancıya ait zevklerin hizmetçisi yapmak; kendi zatından sıyrılarak başkası için yaşamak, dünyada her türlü lezzetten mahrum olup da başkalarını neşelendirmek.... . Ah Mazlume, çıldıracağım.... . Sen beni mes’ut mu yaşıyor zannediyorsun?” (Uşaklıgil, 2006:55)

Edmond de Goncourt’un La Fille Elisa adlı romanında denildiği gibi: “erkeğin menfaati uğruna kadının kurban edilişi” (Goncourt, 1979:68) söz konusudur burada. Yosmayı bir nesne, bir meta gibi gören burjuva toplumunu eleştiren Mirbeau’nun yosmanın vücudunun kendisine ait olmayışıyla ilgili çok güzel bir tespiti var. Şöyle der yazar: “Yosmanın vücudunun en çarpıcı özelliği bu vücudun ona ait olmayışıdır. Yosma o vücutta kalır ve gelen geçen erkeklere sanki kiralık olarak sunar onu.” (1994:51)

Yosmalar Eski Yaşamlarından Kopup Düzelebilirler mi?

Romanımızın öne çıkan temalarından biri de yosmayı içinde bulunduğu ortamdan uzaklaştırıp, ona yepyeni bir hayat sunmanın mümkün olup

olmayacağı, eski yaşamını terk eden bir yosmanın toplum tarafından kabul edilip edilmeyeceği konusudur. Marguerite’i kızı gibi seven ve baba-kız ilişkisinden başka aralarında hiçbir ilişki bulunmayan yaşlı dük onu yaşadığı ortamdan kurtarma çabasındadır. Marguerite de bu işe razı olmuştur. Yaşlı dükle kaldığı kaplıca mekânı Bagnères’de Marguerite sözüne sadık kalıp hiçbir aykırı harekette bulunmamıştır. Ama Paris’e dönmesiyle birlikte Marguerite eski yaşamına yavaş yavaş kaymaya başlamıştır.

“Kadın kahramanımızı olduğunun dışında bir şeye dönüştürmek aklımızın köşesinden geçmez elbet. Dolayısıyla Bagnères’de kaldıkları sürece, düke verdiği sözü tutması hiç zor olmamış; ama Paris’e dönünce, balolara, hatta içkili şöenlere alışmış bu yaşamı dağınık kıza, yalnız dükün belli zamanlardaki ziyaretleriyle bozulan yalnızlığı onu sıkıntıdan öldürecek gibi gözükmüş, geçmiş yaşamı hem kafasında, hem gönlünde dolaşmaya başlamış.” (Dumas Fils, 2003:20)

Yukarıda geçen alıntıdaki “olduğunun dışında bir şeye dönüştürmek ifadesi” bu değişimin ne kadar zor olduğunu belirten bir itiraf niteliğindedir.

Dük, Marguerite’i sürdüğü yaşamdan uzaklaştırmayı başaramaz. Arman Duval ise Marguerite’in yaşamına yeni girmiş ve onu yavaş yavaş tanımaya başlamıştır. Sevgilisinin hastalığını öğrenen genç avukat bu kadının sürdüğü hareketli yaşamı sorgulamaya başlar:

“...ama ben eminim, sizi daha mutlu edecek, güzelliğinizi koruyacak dingin bir yaşamı daha çok seveceksiniz.” (Dumas Fils, 2003:87) diyerek genç kadına yeni bir yaşam sunmaya çalışır. Kibar Fahişelerin İhtişamı ve Çöküşü’nde denildiği gibi “Bir bataklıktan tüten buharı, sularla çevrili güzel kokular saçan bir akarsuya çevirmek” (Dumas Fils, 2003:88) gibi zorlu bir yola koyulur. Ancak kadının sürdüğü yaşamı terk etmesinin ne kadar zor olduğunu onun ağzından işitince biraz ümitsizliğe uğrar. Marguerite’in itirafları Armand’ı derinden sarsar: “...Zavallı kızın fuhşa, sarhoşluğa, uykusuzluğa sığınarak kaçmaya çalıştığı şu acılı yaşam beni öylesine etkiliyordu ki, diyecek tek söz bulamıyordum.” (Dumas Fils, 2003:175)

Yosma bir kadın mesleği gereği çok lüks bir yaşam sürmek zorundadır. Yıllarca böyle bir lükse alışmış kadının sevdiği erkek için fedakârlık yapıp elinin altındaki lüksü bir kenara itmesi gerçekten zor bir şeydir. Armand Duval'in de belirttiği gibi "havanın can için olduğu kadar gerekli" (Dumas Fils, 2003:175) olan atlardan, elmaslardan, kaşmir atkılarından vazgeçmek büyük bir irade ister. Yaşamının olmazsa olmazlarını Armand Duval'e tek tek anlatır Marguerite.

"Ama benim ayda yedi sekiz bin frank harcadığımı, bunun yaşamım için bir gereksinmeye dönüştüğünü bilmiyorsunuz; evet zavallı dostum, çok kısa sürede sizi batıracağımı, ailenizin benim gibi bir yaratıkla yaşamamayı öğretmek üzere, beni görmenizi yasaklayacağınızı da bilmiyorsunuz. Beni bir dost gibi sevin elbet, ama başka türlü değil. Beni görmeye gelin, güleriz, konuşuruz, ama sakın beni gözünüzde büyütmeyin, çünkü beş para etmem." (Dumas Fils, 2003:89)

Marguerite'e çok bağlanmaması için benzer uyarıları Prudence da yapar. Yosmayı alıştığı yaşamdan çekip çıkarmanın zorluklarını dile getirir genç avukata.

Avukat Armand Duval'in Marguerite'e karşı aşkının karşısındaki en büyük engel ise babasıdır. Onunu ileri süreceği gerekçeler sadece maddi gerekçeler olamayacaktır. Armand Duval'in kurmak istediği ilişkinin bir de sosyal boyutu vardır.

Baba Duval'in Marguerite hakkında oğluna sorduğu ilk soru ilginçtir: "Bu kadının eskiden ne olduğunu biliyor musun?" (Dumas Fils, 2003:180) Bir yosmanın mesleğini terk edip sevdiği tek bir erkekle yaşamaya bile hakkının olmadığını ima eden bir soru. Yosma yosmadır. Onlar sevilmemesi gereken, sadece cinsel arzuları gidermek için kullanılan nesnelere, hoş zaman geçirmek için yararlanılan eğlencelerdir. Baba Duval'in sonraki cümleleri bu söylediklerimizi doğrular niteliktedir.

Kamelyalı Kadın ya da Yosmaya Hoşgörü

“Bir oynaşınızın olması son derece iyi; çelebi bir erkeğin yapması gerektiği gibi ona para vermeniz de öyle; ama onun uğruna en kutsal şeyleri unutmanız, utanç verici yaşamınızın gürültü patırtısının taşrama dek gelmesine, size verdiğim onurlu ada gölge düşürmesine göz yummanız, olacak şey değil, olmayacak da.” (Dumas Fils, 2003:181)

Baba Duval, oğlunun itirazlarına hazırdır. Armand Marguerite ile evlenmeyeceğini, sadece sevgilisi olacağını dolayısıyla da bu tavrının aile şerefine asla leke sürmeyeceğini ileri sürse de babanın pes etmeye asla niyeti yoktur. “Herkesin koynuna girdiği bir kadınla karı koca yaşamı sürmeye kalkmanız onurlu bir davranış mı?” (Dumas Fils, 2003:183) diye sorarak oğlunu köşeye sıkıştırmaya çalışan babaya Armand’ın vereceği yanıt hazırdır.

“Bundan sonra kimse koynuna girmeyecekse, babacığım, ne önemi var bunun! Bu kız beni seviyorsa, bana duyduğu, benim ona beslediğim sevgiyle yeniden doğuyorsa, ne önemi var? Son olarak günahtan dönüyorsa, ne önemi var?” (Dumas Fils, 2003:183)

Bu şekilde oğlunu ikna edemeyeceğini anlayan baba Duval, Marguerite ile konuşmaya karar verir ve aile şerefini ön plana çıkararak oğlundan ayrılması için genç kadını zorlar. Marguerite Bay Duval’in kafasındaki yosma düşüncesini çok güzel ifade eder.

“Babanızın kafası, bir kibar yosmanın duygusuz, akılsız bir varlık; her an altın kabule hazır bir tür makine; kendisine bir şey uzatan eli çıtır çıtır ezmeye, onu yaşatan, devindiren her şeyi, ayrım gözetmeden, acımasızca, parçalamaya hazır demir bir pençe olmasını bekleyen eski düşüncelerle dolu.” (Dumas Fils, 2003:227)

Marguerite ile de baş edemeyeceğini anlayan baba sonunda ona öyle gerekçeler ileri sürer ki zavallı kız sevgilisinden vazgeçeceğine dair söz verir. İşte babanın ileri sürdüğü gerekçeler.

“...yaşamın kimi zaman yüreğimize acımasız gelen, ancak boyun eğmek zorunda olduğumuz gereklilikleri olduğunu anlayın. İyi yürekli bir insansınız, belki sizi küçük gören, sizin tırnağınızı etmeyen bir sürü kadının hiç bilmedikleri cömertlikler var ruhunuzda. Ancak, oynaşın yanında ailenin de bulunduğunu düşünün; sevginin yanında görevlerin bulunduğunu... anımsayın. Oğlumun serveti yok, ama annesinden kalanı size bırakmaya hazır. Yapmak üzere olduğunuz özveriye kabul ederse, karşılığında, onurlu ve saygın bir erkek olarak, kara günde sizi felaketten koruyacak bu bağış yapması gerekir. Oysa düşündüğünüz özveriye evet diyemez, çünkü tanımadığınız bu dünya, taşıdığımız ada zarar vermemesi gereken, yakışksız bir nedenle yapılacak bu bağış onaylamayacaktır.” (Dumas Fils, 2003:228)

Oğlu ile sevgilisinin arasındaki aşkın içtenliğine sonunda inanan baba, haklı da olarak toplum baskısından çekindiği için bu ilişkinin devam edemeyeceği konusunda ikna eder genç kadını.

Armand’ın gözünde Marguerite: “En soylu kadınlar kadar soylu. Öbürleri ne kadar aç gözlüyse bu o kadar çıkar gözetmeyen bir insan.” dır. (Dumas Fils, 2003:184) Marguerite, şatafatlı yaşamdan vazgeçip tek bir erkeğe bağlanma nedenini ise şöyle açıklar: “...bütün öbürleri beni yalnız kendileri için severken, sizin beni benim için sevdiğinizi gördüm.” (Dumas Fils, 2003:126) Armand Duval’in kendisine içten bir sevgiyle bağlanması onu gerçekten şaşırtır. Çünkü alışık değildir yosmalar bu türden erkeklere. Böylesine büyük fedakârlıkta bulunup, böylesine içten bir sevgiyle birbirlerine bağlı olmalarına karşın iki sevgili özellikle sosyal gerekçeler yüzünden birleşemezler. Bu sosyal engeli Kyoko Murata çok güzel bir şekilde şöyle ifade eder: “Bu tip kadınların ruhları gerçek aşkla temizlense ve adeta günahsız birer insan olsalar bile insanların gözünde her zaman yosmadırlar.” (2006:5)

Sonuç

Kamelyalı Kadın romanında Alexandre Dumas Fils, köyünü terk ederek Paris’in lüks yaşamına aldanıp yosma olan genç bir kızın hikâyesini anlatır.

Düzelip temiz bir yaşam sürebilme amacıyla sahip olduğu tüm lüksü ve imkânları bir kenara atan, ama bir türlü yaşadığı toplumu değiştiğine inandıramayan romantik bir yosmanın trajik bir öyküsüdür bu. Zaman zaman yosmaları ve sürdükleri yaşamı eleştirmesine karşın, romancı daha çok bu yola düşen kadınlara acır, onların da diğer kadınlardan farklı olmadığını hatırlatır, okuyucunun kalbinde onlara karşı bir merhamet duygusunu uyandırmaya çalışır. Bu kadınların talihsiz bahtlarıyla ilgilenmeyi kendine bir görev bilen Alexandre Dumas Fils bunu şu cümlesiyle harika bir şekilde ifade eder: “Günahın savunuculuğunu yapacak değilim, ama oturup Tanrı’ya yakardığını işittiğim her yerde, soylu talihsizliğin yankısı olacağım.” (2003:250)

Kaynakça

- Balzac, Honoré de, (2004) *Kibar Fahişelerin İhtişamı Ve Çöküşü*, Oğlak Yayıncılık, İstanbul.
- Balzac, Honoré de, (2004) *Tılsımlı Deri*, Kastaş Yayınevi, İstanbul.
- Dumas Fils, Alexandre, (2003) *Kamelyalı Kadın*, Sosyal Yayınlar, İstanbul
- Goncourt, Edmond de, (1979) *La Fille Elisa/La Faustin*, Unions Générales d’Editions, Paris.
- Mehta, Brinda J., (1992) *La Prostitution ou cette triste réalité du corps dans La Cousine Bette*, Nineteenth-Century French Studies, Volume 20, Numbers3, 4.
- Mirbeau, Octave, (1994) *L’Amour de la Femme Vénale*, INDIGO, Paris.
- Murata, Kyoko, (2006) *La Figure de la courtisane dans La Comédie humaine*, Human Sciences, Vol. 1, Bulletin of Osaka Prefecture University.
- Uşaklıgil, Halit Ziya, (2006) *Sefile*, Özgür Yayınları, İstanbul.
- Zola, Emile, *Nana*, (2005) İskele Yayıncılık, İstanbul.
- Elektronik Kaynak, http://fr.wikipedia.org/wiki/La_Dame_aux_camélias